

personkreds, hvis det skønnes rimeligt af hensyn til efterspørgslen, jf. § 69, stk. 4, i lov om leje af almene boliger.

Under henvisning til spørgsmålet om lejeres muligheder for at bytte sig til en andelslejlighed kan jeg oplyse, at såfremt der er tale om en lejlighed, som andelsboligforeningen lejer ud, kan lejeren lade den pågældende lejlighed indgå i et bytte mellem to lejere efter lejelovens bestemmelse. Dog fremgår det af lejelovens § 74, stk. 2, at i ejendomme, der tilhører en andelsboligforening, kan bytningen betinges af, at den indflyttende lejer bliver andelshaver.

En lejer har imidlertid ikke efter de gældende regler ret til at bytte sig til en andelslejlighed gennem et bytte med en andelshaver.

Dette har imidlertid ikke altid været sådan. Lejelovens § 73 blev ændret i 1986, således at der åbnedes mulighed for, at lejere kunne bytte med en ejer af en ejerlejlighed eller en privat andelslejlighed. Af forarbejderne til ændringsloven fremgår det, at begrundelsen for ændringen var et ønske om, at fremme mobiliteten for derigennem at forbedre tilpasningen og udnyttelsen af den eksisterende boligmasse.

Denne udvidede ret til at bytte blev imidlertid fjernet igen ved en lovændring i 1989. Baggrunden for lovændringen var, at der på grund af en konkret sag opstod et politisk ønske om at forhindre, at bytteretten blev brugt til at nedbringe købsprisen på en ejer- eller en andelsbolig.

Afslutningsvis bemærkes, at de regler, som jeg har gennemgået ovenfor, ikke er et udtryk for et generelt forbud mod, at en lejer bytter bolig med eksempelvis en andelshaver. Et sådant bytte vil kunne gennemføres, hvis den pågældende udlejer og den pågældende andelsboligforenings bestyrelse i henhold til foreningens vedtægter kan og vil indgå en aftale om et sådant bytte. Reglerne i loven udtrykker således, hvad en ejer af en udlejningsejendom eller en andelsboligforening skal acceptere i relation til bytteretten.

Spm. nr. S 1213

Til udenrigsministeren (28/8 98) af:

Bertel Haarder (V):

»Vil udenrigsministeren gøre op med den ynkelige og fornedrende kujon-politik, der hin-

drer fri dialog med demokratisk valgte politikere fra Taiwan på privat besøg i vore lande?«

Begrundelse

Spørgeren er helt på det rene med, at de vestlige lande ikke i øjeblikket anerkender Taiwan og derfor ikke kan modtage ministre på officielt besøg med dertil hørende ceremoniel. Spørgeren er også enig i, at vi skal bevare og udbygge forbindelserne til Kina. Men det skal ske med respekt for vore egne demokratiske idealer. Det er uanstændigt, at de europæiske lande af frygt for Kina ikke vil tillade demokratisk valgte politikere fra Taiwan at komme på besøg som privatpersoner.

Spørgeren er blevet bekendt med, at den danske udenrigsminister fornylig har nægtet en taiwanesisk minister at komme på et helt privat besøg. I sidste uge nægtede den svenske regering den taiwanesiske vicepræsident, der er doktor i statskundskab, at deltage i en videnskabelig konference, der finder sted netop i disse dage uden for Stockholm. I begge tilfælde er de pågældende blevet nægtet visum, dvs. indrejse, for at undgå det store Kinas vrede.

Det er en helt åbenbar krænkelse af et af de helligste principper i ethvert demokrati med blot en smule selvrespekt: retten til fri meningsudveksling og retten til at besøge venner og bekendte. Det er pinligt, at det ikke-demokratiske Kina dermed får held til at udelukke os fra en dialog med politikere fra det demokratiske Kina. Det skyldes alene, at det udemokratiske Kina er større og mægtigere, og at det truer med udemokratiske midler. Det er kujon-politik. »Ynkeligt og fornedrende«, som den tidligere svenske vicesstatsminister, Per Ahlmark kaldte det i Svenska Dagbladet i lørdags. Det minder om Salman Rushdie-skandalen.

Spørgeren har fået oplyst, at der er tale om en fælles EU-holdning. Det tvivler spørgeren meget på. Spørgeren har selv fornylig mødt en viceminister fra Taiwan i Bruxelles. Spørgeren vil gerne vide, om den fælles holdning i givet fald omfatter samtlige EU-lande, og om EU som sådan har noget som helst med det at gøre. I givet fald vil spørgeren naturligvis rejse sagen i Europa-Parlamentet over for Rådet og Kommissionen.

Spørgeren forlanger ikke, at Danmark alene skal bære byrden og udsætte sig for sanktioner fra det store Kina. Men det fine ved EU er jo